

๑๐

เวลาพราหมณ์

ในอดีตมีพราหมณ์คนหนึ่งชื่อ เวลามพราหมณ์ เป็นผู้รักในการให้ทานมาก ๆ วันหนึ่งพราหมณ์ ได้อธิษฐานว่า ถ้าบนโลกนี้ยังมีทักษิณบุคคลผู้เหมาะสมกับทานของเรา ขอน้ำที่อยู่ในเต้าจงไหลออกซึมลงแผ่นดิน แต่ถ้าไม่มี น้ำนี้คงอย่าได้ไหลออกมาเลย ปรากฏว่า น้ำในเต้าทองไม่ไหลออกมาเลย แม้เปิดฝาแล้วเทลงแต่เหมือนถูกอุดไว้ แสดงว่า ไม่มีทักษิณบุคคล

เวลามพราหมณ์ เมื่อเห็นดังนั้นก็ไม่ได้เดือดร้อนใจ

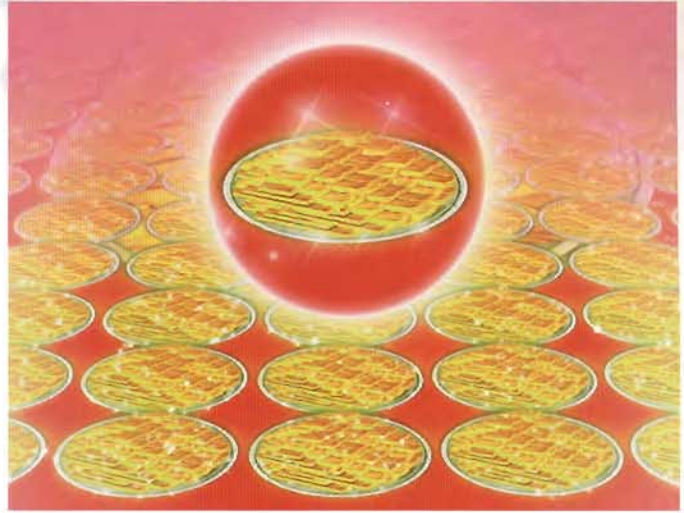
ไม่มีบุคคลแม้เพียงคนเดียวบนโลกนี้ที่เหมาะสมกับทักษิณาทานของเราเลย คือ ไม่เหมาะสมในการให้ แต่เมื่อท่านคิดว่า ถ้าทักษิณาทานของเราบริสุทธิ์แล้ว ขอน้ำนั้นจงไหลออกแล้วซึมลงแผ่นดินเถิด ท่านจึงหลั่งน้ำเป็นครั้งที่ ๒ ปรากฏว่า น้ำนั้นก็ไหลออกจากเต้าน้ำทองคำ ซึมลงแผ่นดินไปเลย เวลามพราหมณ์ปลื้มอกปลื้มใจ ทักษิณาทานดี แต่ปฏิบัติหาค คือ ทักษิณบุคคลไม่มี ท่านได้ไปที่ โรงทานแล้วตั้งใจทำทานอย่างเต็มกำลัง

ในโรงงานของเวลามพราหมณ์จะไม่ได้ยินคำว่า
ของสิ่งนั้นไม่มี ของสิ่งนี้ไม่มี เมื่อผู้ที่มารับบริจาค บอก
กับท่านเวลามพราหมณ์ว่า เราต้องการอย่างนั้น อย่าง
นี้ อย่างโน้นก็จะมีของให้กับทุกคน หลังจากนั้น ท่าน
เวลามพราหมณ์จึงคิดที่จะให้ท่านยิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยเตรียม
มหาทาน คือ

ให้ถาดทองเต็มไปด้วยเงิน ๘๔,๐๐๐ ถาด ให้ถาด
เงินอันเต็มไปด้วยทอง ๘๔,๐๐๐ ถาด ให้ถาดลัมภูทธีอัน

เต็มไปด้วยเงิน ๘๔,๐๐๐ ถาด ให้ช้าง ๘๔,๐๐๐ เชือก
อันประดับประดาด้วยทองคำมีธงทองและคลุมด้วยตาข่าย
ทอง ให้รถ ๘๔,๐๐๐ คัน อันตกแต่งด้วยหนังราชสีห์
หนังเสือโคร่ง หนังเสือเหลือง และผ้าขนสัตว์ต่าง ๆ
มีเครื่องประดับทอง มีธงทองและคลุมด้วยตาข่ายทอง
ให้แม่โคนม ๘๔,๐๐๐ ตัว ทุกตัวจะประดับประดาไปด้วย
เขาซึ่งสวมด้วยพลอกทองคำ พร้อมด้วยเครื่องประดับ
คอเท้าซึ่งทำด้วยทองคำ และโคทุกตัวจะมีน้ำมันสมบูรณไม่

ขาด พร้อมด้วยภาชนะเงินสำหรับรองรับน้ำนม ให้หญิงสาว ๘๔,๐๐๐ นาง ซึ่งทุกคนจะประดับไปด้วยต่างหูที่ทำจากแก้วมณี ให้ปลั๊กลังก์ ๘๔,๐๐๐ หลังซึ่งลาดด้วยผ้าโกเชาว์ (ผ้าขนสัตว์ที่ทำจากหนังแพะ) ลาดด้วยผ้าขนแกะสีขาว เครื่องลادمีสัญฐานเป็นช่อดอกไม้ แล้วมีเครื่องลาดที่ทำด้วยหนังขมด มีเครื่องลาดเพดาน พร้อมทั้งมีหมอนข้างทั้งสองด้าน ให้ผ้าเปลือกไม้ ผ้าแพร ผ้าฝ้ายเนื้อละเอียดอย่างละ ๘๔,๐๐๐ ผืน รวมไปถึง ข้าวน้ำ ของเคี้ยว

ของอุปโภคบริโภคต่าง ๆ อีกมากมาย

ทานที่เวลามพราหมณ์ให้ เปรียบเสมือนกระแสน้ำในแม่น้ำ ที่ไหลไปไม่ขาดสายเลย ดูก่อนอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านอาจจะเข้าใจว่า เวลามพราหมณ์นั้น คงจะเป็นคนอื่น แต่ที่จริงแล้วเวลามพราหมณ์ในครั้งนั้น คือ เราตถาคต นั่นเอง ผู้แสวงหาบุคคลที่เหมาะสมที่จะรับทักษิณาทานของตนไว้ได้

เราจะเห็นการสร้างบารมีของพระสัมมาสัมพุทธ

เจ้า ท่านสร้างเรื่อยมาอย่างนี้ แม้จะยังไม่มีทักษิโณยบุคคล
ในยุคนั้น เมื่อบุญส่งผลเต็มที่ ทำให้ท่านได้ลักษณะมหา
บุรุษ เพราะบุญกุศล และบุญบารมีที่ท่านสั่งสมนี้แหละ

“ดูก่อนท่านเศรษฐี ส่วนท่านได้ให้ทานในกาลสมัย
ที่มีพระพุทธเจ้าเช่นเรา ปรากฏอยู่บนโลก ท่านจึงไม่ควร
คิดน้อยใจ ก็ตอนเวลามพราหมณ์ทำบุญ ยังไม่มีทักษิโณย
บุคคลเลย ไม่มีพระพุทธเจ้าอย่างเราเกิดขึ้นในโลก
เพราะฉะนั้นทานที่ท่านทำอยู่ชื่อว่า ไม่ประณีตไม่มี”

พวกเราทุกคนคงอยากจะถวายทานกับ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ท่านดับขันธปรินิพพานไปแล้ว
ยังเหลือแต่คำสอนเป็นตัวแทนของพระองค์ ซึ่งเก็บไว้โดย
พระภิกษุสามเณร ดังนั้นถ้าถวายทานกับคณะสงฆ์ทั้งหมด
ก็ชื่อว่าถวายกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะท่านยังกล่าว
ว่า ได้อานิสงส์มากด้วย

“ดูก่อนท่านเศรษฐี ทานที่บุคคลถวายแต่ผู้มีสัมมา
ทิฐิเพียบพร้อม คือ พระโสดาบัน แม้เพียงรูปเดียวย่อมมี

ผลมากกว่าทานที่เวลามพรหมณ์ให้อย่างมากมาย

“ทานที่บุคคลถวายแด่พระสัทธาคามิ ๑ รูป มีผลมากกว่าทานที่ถวายแด่พระโสตาบัน ๑๐๐ รูป”

“ทานที่บุคคลถวายแด่พระอนาคามี ๑ รูป มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายแด่พระสัทธาคามิ ๑๐๐ รูป”

“ทานที่บุคคลถวายแด่พระอรหันต์ ๑ รูป มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายแด่พระอนาคามี ๑๐๐ รูป”

“ทานที่บุคคลถวายแด่พระปัจเจกพระพุทธเจ้า ๑ รูป

มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายแด่พระอรหันต์ ๑๐๐ รูป”

“ทานที่บุคคลถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายแด่พระปัจเจกพระพุทธเจ้า ๑๐๐ รูป”

“ทานที่บุคคลถวายแด่หมู่สงฆ์โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว คือ ถวายทั้งพระองค์ท่านและหมู่สงฆ์ด้วย” แต่ตอนนี้ท่านดับขันธ

ปรีณิพพานไปแล้วก็มีพุทธปฏิมากร เป็นสิ่งแทนตัวท่าน และก็มีคณะสงฆ์ที่เราถวายสังฆทานกัน ก็มีอานิสงส์มากทีเดียว

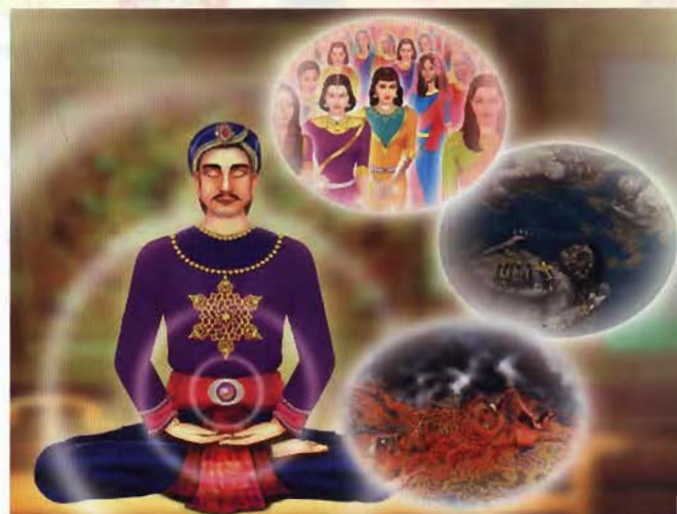
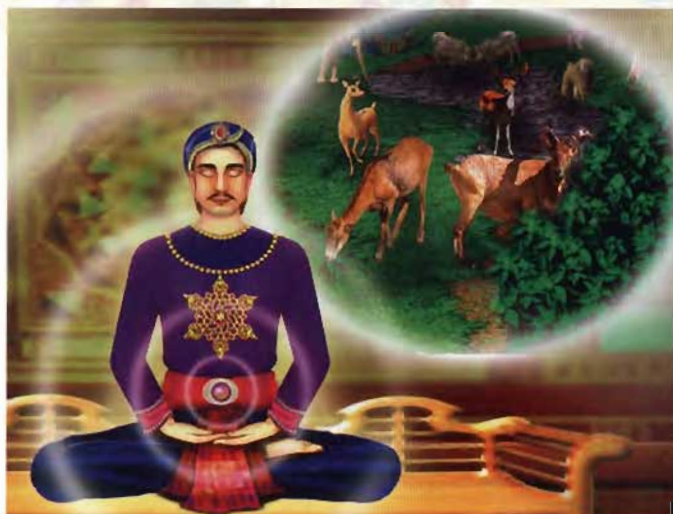
“การที่บุคคลสร้างวิหารถวายสงฆ์ผู้มาจากทิศทั้ง ๔ มีผลมากกว่าทานที่บุคคลถวายภัตตาหารแด่หมู่สงฆ์ โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข”

“การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ว่าเป็นสรณะ มีอานิสงส์มากกว่า

วิหารทาน ที่บุคคลสร้างถวายสงฆ์ที่มาจากทิศทั้ง ๔” คือ ถ้าเรามีใจเลื่อมใสใน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ย่อมมีอานิสงส์มากกว่าวิหารทาน ที่บุคคลสร้างถวายสงฆ์ที่มาจากทิศทั้ง ๔ แต่ขอให้เลื่อมใสจริง ๆ คือ พอนึกถึงรัตนะทั้ง ๓ นี้แล้วใจใสยิ่งขึ้นมาอย่างนี้ หรือ ถ้าเข้าถึงรัตนตรัยภายในอย่างนี้แล้วก็มีอานิสงส์มาก

“การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสสมาทานศีล ๕ ศีล ๘ และเข้าถึงไตรสรณคมน์ คำว่า สมาทาน คือ รับไปแล้ว

เอาไปปฏิบัติ ไม่ใช่รับแล้วก็วางไว้ตรงนั้น อย่างนี้มี
อานิสงส์มากกว่าการเข้าถึงไตรสรณคมน์เพียงอย่างเดียว”
คือ ต้องปฏิบัติให้ครบทั้งศีลด้วย

“บุคคลผู้เจริญเมตตาจิต โดยที่สุดแม้เพียงเวลา
สุดคมของหอม มีอานิสงส์มากกว่าการสมาทานศีล คือ
ใจที่ตั้งมั่นดีแล้ว สว่างไสวแล้ว แม้เมตตาจิตรักสรรพสัตว์
ทั้งหลาย รักและปรารถนาดีต่อเพื่อนร่วมโลก สรรพสัตว์
ทั้งปวงว่า ขอให้สัตว์ทั้งปวง เพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย จงมี

แต่ความผาสุก สุขกาย สุขใจ คือ ไม่ใช่เพียงแต่เปล่ง
วาจาอย่างเดียว แต่ว่าเข้าถึงพระรัตนตรัย ถึงศีล ถึง
ธรรมในตัว จนกระทั่งชัดใสแล้วแผ่ออกไป ขยายจิต
ที่ประกอบไปด้วยเมตตาจะใสและสว่าง แล้วจะขยายออก
ไปอย่างนี้ มีอานิสงส์มากกว่าการสมาทานศีล”

“ดูก่อนท่านเศรษฐี การที่บุคคลเจริญอนิจจ
สัญญาแม้เพียงเวลาชั่วลัดนิ้วมือ มีอานิสงส์มากกว่าการ
เจริญเมตตาจิตโดยที่สุดเพียงเวลาสุดคมของหอม” คือ

พิจารณาว่า สรรพสิ่งนั้น ล้วนไม่เที่ยงเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพื่อใจจะได้ไม่ผูกพันกับ คน สัตว์ สิ่งของ สิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต ใจจะได้โปร่ง ปลอดกังวล

“อุปมาบุญที่ได้ถวายทานดังกล่าวมาแล้ว สมมุติว่า มีผู้สามารถทำชมพูทวีปให้เป็นพื้นเสมอกัน ชมพูทวีปคือ โลกของเราที่อยู่นี้ เสมอเช่นกับหน้ากลอง จากนั้นจึงปลูดาสนะ แล้วนิมนต์ให้พระอริยบุคคลนั่ง ณ ที่นั้น โดยมีพระโสดาบัน ๑๐ แถว พระสกิทาคามี ๕

แถว พระอนาคามี ๒ แถวครึ่ง พระอรหันต์ ๑ แถวครึ่ง พระปัจเจกพุทธเจ้า ๑ แถว ทานที่บุคคลถวายจำเพาะแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีอันสงส์มากกว่าทานที่ถวายแต่พระอริยบุคคลมีประมาณเท่านั้น

ส่วนทานและการบำเพ็ญความดีนอกนี้ คือ การสร้างวิหารถวายแด่สงฆ์ที่มาจากทิศทั้ง ๔ การถวายบิณฑบาต การรักษาศีล การเจริญเมตตา ย่อมไม่ถึงเสียที่ ๑๖ แห่งอันสงส์ของบุคคลผู้พิจารณาถึงความ

ลึ้นไป คือ การเจริญวิปัสสนา” ต้องเข้าถึงธรรมกายแล้ว
ถ้าไม่เข้าถึงธรรมกายแล้ว ไม่มีการเห็นอย่างวิเศษ อย่าง
แจ่มแจ้ง และแตกต่างจากการเห็นทั่ว ๆ ไป เพราะว่า ดวง
ตาธรรมดานั้น เห็นไม่ได้อบตัว เมื่อเห็นไม่รอบตัวก็รู้
ไม่รอบตัว ไม่รอบทิศ ก็ไม่วิเศษ แล้วก็เห็นมัว ๆ สลัว ๆ
ก็ไม่แน่ใจ แต่พอใจสว่างก็เห็นได้รอบทิศ

ดังนั้น การปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมจึงเป็นการ
บูชาอันสูงสุด คือ ควรกระทำ โดยการทำให้หยุด ทำ

ใจให้นิ่ง ทำเฉย ๆ ไม่ต้องเชื่อหรือว่าไม่เชื่อ แคเฉย ๆ
พอหลับตาแล้วเฉย ๆ ไม่คิด ไม่พูด ไม่ทำอะไรเลย เฉย ๆ
นิ่ง ๆ

ภายหลังจากจบพระธรรมเทศนา ท่านอนาถ
บิณฑิกเศรษฐีก็มีจิตผ่องใส เบิกบาน มีความปิติในทาน
ที่ตนได้ถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าพระ
อริยสงฆ์ ไม่มีความรู้สึกว้า ทานที่ตนทำนั้นไม่ประณีต

